

Resebrev - april 2011. Florida & South Carolina från en annan sida

New River i Downtown, Fort Lauderdale

Vi gjorde en fin dingetur in till Rivertown Ft. Lauderdale, alltså centrum. På bara 30 minuter, med vår långsamma motor, var vi framme och kunde njuta av hur fint man gjort med strandpromenader och landningsbryggor för småbåtar. Bara ett kvarter innanför ligger Las Olas Boulevard, som är den stora shoppinggatan här. Tyvärr visade det sig vara väldigt exklusivt då gatan kantades av gallerier, fina modebutiker och mäklarkontor. Det är också här man finner stadens kulturella centrum med teatrar, museum & liknande.

Med alla dessa center som folk handlar vid så får man nog tänka till vad som kan locka folk för nu fanns bara vi och några få andra turister längs gatan. Knappast bra för affärerna.

Fort Lauderdale är stort. Vi ligger ankrade i de centrala delarna och hela detta område, med alla sina kanaler, kallas för Amerikas Venedig. Inte alldeles utan anledning. Charles G. Rodes, som skapade området under 1920-talets byggboom, hade just Venedig som förebild.

Strax intill vår ankarplats finns på ena sidan Galleria mall som är fullt med tjugiga affärer. På andra sidan finns ett litet torg, självklart med tvätt. Massor av maskiner och öppet dygnet runt. Hit går man med sin tvätt och en bra bok. För cirka 10 kronor per maskin får man tvättat och lite billigare är torktummlaren. Fungerar mycket bra.

Strax bortanför ligger båttillbehörsaffären West Marine där kapten gärna hälsar på.

Utsikt från vår mast: Söderut, med fina villor

Och österut, mot hotellen, stranden och havet

Äntligen på plats i Amerika och nu började vi pricka av på vår lista med vad som skulle göras eller köpas. Det första vi ville fixa var telefon- och Internetabonnemang. Inte så lätt att göra som det låter. Säljare är ju alltid säljare, och först ville man sälja på oss ett käckt paket med två telefonnummer och snabbt Internet med 4G, för "bara" 200 US\$ per månad. I slutändan gick det inte alls för om du inte har en fast adress och ett socialförsäkringsnummer är du en mycket suspekt person här. Telefon var inget större problem, det finns ju kontantkort. 4G-modemet fick vi köpa men det fungerade inte för det finns ingen tjänst

med kontantkort till dem. Det slutade med att vi fick byta till 3G och förskottsbeta, men då med mycket sämre uppkoppling. Tänk vad bra vi har det i Sverige med sånt här!

På något vis känns det som saker lätt blir lite krångligare här.

Vi upplevde detsamma när vi sökte visum till USA. Då var vi tvungna att besöka ambassaden i Stockholm. För att lämna våra fingeravtryck!

Kändes ganska snopet efter att ha skickat in en massa papper och sedan åkt dit, gå fram till luckan, hålla upp fingrarna mot en apparat och sedan åka hem. Men visum är ett absolut måste om du skall komma till USA i båt.

Vid ambassaden i Stockholm

Två hela dagar lades på Sawgrass Mills, Floridas (och ett av världens) största outletområde där vi kunde förnya våra numera solblekta garderober. Det är inte mycket som håller måttet i sol och salt. Lite annat slank förstås med också. Vi åkte buss, vilket fungerar bra här i Fort Lauderdale. Enkel resa kostar 1,75 US\$, tur och retur det dubbla, men du kan också köpa en dagsbiljett för 4 US\$. Fler varianter finns. Och det är inga korta bussturer man gör. Vår dingelandning är i en park vid ena ändan av Sunrise Boulevard och där tog vi bussen till Sawgrass Mills. Direktbuss utan byten, för shoppingcentret ligger på samma gata. Inte kunde vi ana att raka vägen längs vår gata betydde en busstur på 100 minuter!

Något vi var tvungna att göra var att ordna så att vår septitank kan tömmas uppifrån. Ja, ni känner väl igen det, det har ju diskuterats en hel massa därhemma också. Så länge vi kan gå ut 3 Nm från kusten är det inget problem här men hur skall vi kunna hävda det när vi kommer in i The Great Lakes? Känns ju inte så bra heller, de sjöarna utgör Amerikas dricksvattentäkt. Kapten monterade helt enkelt en trevägsventil (plus slangar) på vårt befintliga system så nu kan man välja mellan att pumpa ut från botten eller suga ut från toppen.

Kapten i favoritutrymmet. Grön hatt på nya utsuget.

Murphys efterdyningar hänger med ännu. På vår sista nattsegling över Great Bahamas Bank gav våra gamla lanternor upp, de som sitter nere på pulpiten och översköljs av saltvatten lite titt som tätt. Nu är ju det inget större problem, vi har ju en topplanterna.

Döm om vår förvåning när vi ett par dagar senare lämnade Bimini strax innan gryningen och en båt från USA ropade upp oss och sa att er Lopolight i toppen lyser bara vitt. Det röda och gröna ljuset fungerade inte! Det hör till saken att den inte skall kunna gå sönder och vi har fått den utbytt en gång redan, när vi var i Holland 2008. Säger vad man vill om det men snabba att skicka en ny från Danmark var de. Bara två dagar efter att vi mailat fanns den här! Wilhelmsen, som Bosse arbetat för, har kontor här så för en gång skull hade vi en adress att ange vilket passade bra denna gång.

Ny Lopolight på plats - igen!

I övrigt tog vi det lugnt, umgicks med båtgrannar och fixade med båten. Vår närmaste granne var en engelskflaggad båt men det visade sig att familjen kom från Sydafrika. Vilken insikt man får när man träffar människor som berättar sin historia istället för att läsa i tidningen eller höra något på TV. Vi har flera gånger träffat på vita sydafrikaner, och det är helt klart att de flyr sitt land. Med omvänd appartheid finns det ingen framtid för dem där. Familjen vi nu träffade bestod av föräldrar samt tre vuxna barn, 21-26 år, och en kompis till dem för det är mycket svårt att få arbete för vita, unga människor i Sydafrika.

De hade haft en gård i många år, som de sålt, och är vana att leva hänvisade till varandra. Nu seglar de jorden runt och alla jobbar när de kan och bidrar till familjens försörjning. Man kan ju inte låta bli att undra hur det skall gå i framtiden. En dag fyllde pappan år och vi blev bjudna på middag. En mycket trevlig kväll då vi alla åtta pratade i mun på varandra. Något förvånade blev vi i starten då pappan bad bordsbön innan vi åt. Både jag och kapten slängde snabbt ner blicken och snurrade ihop fingrade lite lagom.

Fort Lauderdale - 100 år!

Pumpout! Det fungerar.

Födelsedagsdrink!

Sista dagarna i Fort Lauderdale flyttade vi till en boj vid Las Olas Marina. En kommunal marina mitt i centrum, vid slutet av Las Olas Boulevard, och där stranden tar vid strax nedanför. Givetvis med gott om pubar och restauranger också.

Nu fick vi testat vårt nya utsug för toatanken, fungerade alldeles utmärkt. Det blev tid för lite beachliv och restaurangbesök, bland annat födelsedagsmiddag för undertecknad.

Men efter fjorton dagar i Fort Lauderdale var det dags att dra vidare så 14 april släppte vi vår boj. Väderprognosen sa lätta ostliga vindar som skulle vrida mot sydost. Perfekt!

Så blev det inte. 10 m/sek dikt bidevind på en stökig sjö, men med god medström, gav oss en snabb men skumpig färd. Så skumpig att en av våra båtgrannar i Fort Lauderdale, som gick en timme efter oss, ropade på Coast Gard då han var så sjösjuk att han var rädd att bli medvetslös. Så småningom fick han hjälp men det var hemskt att höra hur desperat han var.

Ombord på seaQwest infann sig äntligen fiskelyckan igen! Upp genom hela Karibien har den lyst med sin frånvaro men nu fick vi en liten fin doradodam på kroken. Grillades förstas till kvällen.

Fiskelycka!

Lite roligare blev det när vi kom till Palm Beach.
På väg mot vår tänkta ankring såg vi en stor svensk flagga. Det visade sig vara Aristocat! Som vi inte har träffat sedan Teneriffa 2008 bortsett från ett möte till havs på Bahamas för en månad sedan.
Världen är ju liten så de är förstas från Mölnlycke, där vi tidigare bott!

seaQwest och Aristocat ankrade vid Palm Beach

Strax innanför inloppet till Palm Beach ligger ön Peanut Island som skapades 1918 när man grävde för inloppet från havet. Familjen Kennedy tillbringade ofta vintrarna här i Palm Beach och på ön byggde man 1960, i hemlighet, en bunker där familjen kunde söka skydd om USA skulle träffas av en atombomb. 2005 öppnades ön för allmänheten och man anlade en pir, campingplatser, fina grillplatser och ett konstgjort rev som är populärt att snorkla på. Vi nyttjade grillplatsen och hade en trevlig kväll på ön tillsammans med Janne & Pirko från Aristocat.

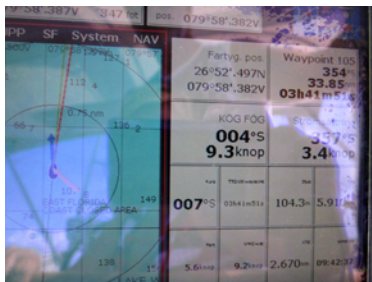

Janne & Pirko framför Peanut Isl.

Palm Beach är den delen som ligger utanför oss, ut mot havet med superfina stränder, och hör till de dyraste adresser som finns i USA medan West Palm Beach ligger innanför och är helt annorlunda.

West Palm Beach grundades av Henry Flagler, som satt spår i många städer här, i slutet av 1800-talet som en station på hans nyanlagda järnväg längs Floridas ostkust. Orten blev snabbt populär men det tog lika snabbt slut under 1930-talets depression. Som badort lever den fortfarande i skuggan av Miami och Fort Lauderdale.

Ännu en dag seglade vi norrut på utsidan av Intracoastal Waterway (ICW) och fick nytta av den fina medströmmen. Det är ju så att här längs USAs ostkust, främst i söder, rinner Golfströmmen norrut med minst ett par knop. Det kan bli så mycket som fem knop! Den fortsätter ju ända upp längs norska västkusten och är det som, bland annat, ger Sverige det klimat vi har. En otäck detalj är att vi här har hört att anledningen till att ni haft en sådan vargavinter där hemma är oljeutsläppet i Mexikanska Gulfen. I arbetet med det skall man ha påverkat Golfströmmen så att den blivit rubbad. Hoppas det är tillfälligt i så fall!

Häftig medström - 3,4 knop!

ICW längs Atlantkusten

Intracoastal till vänster - Atlanten till höger

För den som skall söderut, eller när vädret säger så, kan man istället gå i den, nästan 5 000 kilometer långa, skyddade led som finns längs både Gulf- och Atlantkusten. Stora delar är naturliga medan andra utgörs av byggda kanaler. Djupet skall vara runt 10 fot, alltså cirka 3 meter, men det stämmer sällan. Här finns gott om sandbankar som "vandrar".

För oss innebär det att ända upp till Norfolk kan vi välja beroende på väderförhållanden. Trodde vi. ICW är förstås en långsammare väg då den korsas av många, många broar. Några av dem kommer vi under medan vid andra måste vi vänta på broöppning. Vid varje bro sitter en mätsticka som talar om aktuell höjd. Det varierar ju med tidvattnet. Vi har nu mätt vår mast för att vara på den säkra sidan och vet att vi behöver 56 fot för att gå under. De fasta broarna längs ICW håller minst 55 fot så där vi gör klokt i att gå under vid lågvatten.

Nu kunde vi också konstatera att man bör kolla att det går att komma in eller ut. Här och där finns inlopp och vid dessa skall man noga kolla hur vattnet rinner. Strömmen kan vara ända upp till 5 knop vilket inte är kul att få emot sig. Möter dessutom strömmen Atlantsjön kan det bli riktigt tokigt. Bäst är förstås att gå in, eller ut, vid slack, det vill säga den stund det är stilla medan strömmen vänder. Även då kan man se hur kokar i vattnet.

Vi hade seglat till Fort Pierce där vi stannade och tänkte nästa dag gå på ICW då vinden skulle bli nordlig. Tur att vi kollade innan för vi skulle inte kunna komma ut på tre dagar! När vi kom in till Fort Pierce möttes vi av en stor, svart rocka som hoppade ca en halv meter ovanför vattenytan, mäktigt!

Fina skyltar i Fort Pierce marina

Kapten har svårt att välja hos P.P. Cobb

Det blev en heldag i Fort Pierce, vilket visade sig vara en trevlig liten stad, helt utan turister. Längs strandpromenaden pågick en fin hantverksmarknad, som vi besökte. Massor av folk och en orkester som spelade. Vi tog dingien in till marinan och strax ovanför denna låg downtown, som var mycket prydligt och fint iordninggjort. Här hittade kapten butiken P.P. Cobb och fick sitt lystmäte då hyllorna i denna gamla butik dignade av olika ölsorter. Det blev ju inte sämre av att vi kunde beställa gott, nybakat bröd att hämta nästa morgon. Dagen avslutades på en av de mysiga restaurangerna som omgav marinan och med besök på Fort Pierce Manatee Center. Det är något vi spanar efter, manateer, det vill säga sjökor. De trivs på Intracoastal som är lagom djupt för dem och med massor av sjögräs att äta.

En härlig nattsegling i fullmåne tog oss till St. Augustine i norra Florida. På vägen såg vi både portugisiska örlogsmän (en sorts manet), delfiner och en sköldpadda. Dessutom fick kapten ännu en liten doradofröken på kroken.

Under natten seglade en båt parallellt med oss och så småningom gick deras AIS igång. Det var ingen mindre än Aristocat som nu hade lämnat Palm Beach!

Lite spännande var det att gå in till St. Augustine. Inget av våra sjökort talade om hur djupt det var i inloppet och inget hade några strömpilar. Den enda information som fanns var att man inte satt ut några bojar i sjökortet efter som dessa flyttades hela tiden då sandbankarna rör sig. Mörkblått var det på kortet, och 2-meterskurvan gick att hitta.

Men vi är numera medlemmar i både AGLCA (Americas Great Loop Cruisers' Association) och BoatUS. Den första, som man kan förstå av namnet, för att vi skall göra The Great Loop. BoatUS, är en motsvarighet till svenska Trossen, och hjälper båtfolk. Det är mycket dyrt här i USA om man skulle behöva hjälp, till exempel att ta sig loss från en sandbank, men för medlemmar i BoatUS är det gratis. Nu ringde kapten upp dem här i St. Augustine och fick veta att djupet i inloppet var tillräckligt och strömmen behövde man inte bry sig om. Kanske lite optimistisk information, vi kom mitt i värsta utloppet av vatten och att gå in med över 3 knop ström emot sig var minst sagt spännande i den sjö som uppstod. Vår tilltänkta ankring var numera utbytt av bojar som kommunen satt ut så här tog vi en boj. Strax efter kom även Aristocat in.

St. Augustin är USA's äldsta stad, grundad av spanjorer redan 1565. Här bor ca 12 000 personer och hela downtown består av historiska byggnader. Allt mycket prydligt och fint. Vi, som de flesta turister, åkte med ett litet tåg genom centrala staden, som stannade vid 23 olika sevärdheter. Trevligt med historiens vingslag som ven över våra huvuden. Biljetten gällde i tre dagar så denna första dag, då vi hade traskat runt och längs huvudgatan, nöjde vi oss med att bara åka med och insupa atmosfären.

Flera olika turisttåg kör runt i St. Augustine

USAS äldsta skola i trä

Här fanns en gång en kvarn

Mysiga gränder

Följande dag startade vi på Castillo de San Marcos, USA:s äldsta och största stenfort som byggts av spanjorer under åren 1672-1695. Mycket väl bevarat. 1740 kom britterna hit och efter häftiga strider tog de över fortet fram till 1783 då spanjorerna återkom. Florida var spanskt ända fram till 1821 då det införlivades med Amerika.

Borggården på Castillo de San Marcos

Vy från fortets tak, över vår boj och båt!

Sen tog vi åter det lilla tåget till Old Jail, som byggdes år 1891 av Henry Flagler då lukten från det tidigare fängelset, som låg mitt inne i staden, stört gästerna på stadens fina hotell. Även det ägt av Flagler. Nu blev fängelset byggt som ett experiment, med plats för 72 fångar och bostad för sheriffens familj. Sättet man byggde på och hur man förvarade fångar och löste säkerheten blev sedan norm för nya fängelser i USA, bland annat Alcatraz. Under 60 år fanns det fångar här och giljotinen på utsidan användes då och då.

Söderns mest skräckinjagande sheriff, Joe Perry!

Sheriffens kontor

Här bodde fyra man!

Henry Flagler var en affärsmagnat som levde 1830-1913. Bland annat var han delägare i Standard Oil, tillsammans med John D. Rockefeller, vilket gav honom de ekonomiska resurserna. Han kallas bland annat för Miamis fader och är den person som mest av alla påverkat Floridas ekonomiska utveckling. Allt startade då han tog med sin sjuka hustru, på läkares inrådan, till Florida över vintern. När hon dog ett par år senare gifte han om sig och åkte 1883 på bröllopsresa till St. Augustine. Här trivdes paret men Flagler tyckte att hotellen och transporterna var urdåliga. Därför byggde han 540-rumshotellet Ponce de Leon som öppnade 1888 och som direkt blev en succé. För att folk skulle kunna komma dit köpte han en järnväg som han senare byggde ut så att den så småningom fick namnet Florida East Coast Railway. Han byggde också fler hotell, bland annat i Palm Beach. Där slutade järnvägen men då området drabbades av frostvintrar i mitten av 1890-talet sneglade Flagler söderut och snart gick järnvägen till Miami och hotell öppnades även där.

Under 1800-talets slut och 1900-talets början hann Flagler åstadkomma otroligt mycket längs Floridas soliga kust, även om järnvägen idag nästan är borta till förmån för bilen. Varje plats vi besökt bär minnen från hans tid här och hans grav finns i St. Augustine. Under ca 30 års tid investerade han ca 50 miljoner kronor i hotell, hem och järnvägar vilket skapade en utveckling av området som saknar motstycke någon annanstans i världen.

F.d. Hotel Ponce de Leon, idag Flagler college

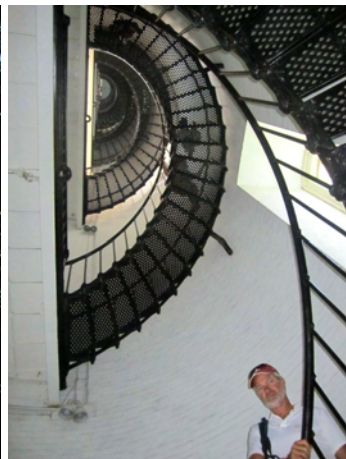

Till kvällen blev vi alla fyra hämtade i bil av svenska Ulla och hennes amerikanske make Mike och körda hem till dem för middag. De hade sett våra båtar i hamnen och bjöd direkt hem oss. Med var också Ullas syster med man, alla svenskar som bott i USA sedan 1950-talet. De tyckte det var spännande att träffa folk från Sverige och höra om vår segling, medan vi tyckte det var trevligt att få besöka någon i deras hem.

Aristocat lämnade oss och vi tog bussen ut till Anastasia Island, ön utanför St. Augustine. Här besökte vi fyren, som i början av 1990-talet skulle rivas, men som räddades av en grupp damer som under 1930-talet gick samman och stöttade projekt de ansåg viktiga. Idag är fyren renoverad genom deras försorg och lyser åter för alla skepp under mörka nätter. Vi klättrade förstås uppför alla de 219 trappstegen och belönades med en strålande utsikt.

Den renoverade fyren

219 trappsteg till toppen

Fin utsikt är belöningen!

När det var dags att åka tillbaka frågade vi busschauffören om han skulle kunna släppa av oss vid den lilla mataffären vi sett på vägen ut. Inga problem, löd svaret. Men först skulle vi köra till slutstationen och vända. Då frågade chauffören om vi verkligen vill handla i den lilla affären, det fanns ju en stor Publix bara någon kilometer bortanför sista hållplatsen. Det slutade med att denne vänlige man körde oss till den affären, Publix, och dessutom kom och hämtade oss en timma senare!

Ett av många båthus längs ICW

Vindstilla dagar följde så vi beslutade att gå vidare på Intracoastal Waterway. Vi hade lite tur med medström och bara en broöppning så vi tog oss de 50 Nm till Fernandina på bara en dag. En sträcka som kantades av mycket sumpmarker, några fiskare och en och annan by. Något vi varit förvånade över är att delfiner simmar omkring härinne. Vi har sett dem på flera ställen där vi stannat och nu var de med oss längs ICW. Här är gott om fisk och någon sa att de kommer in just för att hitta mat.

Fernandina Beach ligger på Amelia Island som även kallas för de 8 flaggornas ö. Fransmän, spanjorer, engelsmän och slutligen amerikaner har alla, i olika tidsepoker, velat styra här. Och pirater förstås. Ön hade sin storhetstid mellan 1875-1900 då man kunde åka med ångbåt från New York till Amelia Island. Byn växte explosionsartat och trots en brand 1876, finns många byggnader kvar och flera återuppfördes. Bara ett stenkast från huvudgatan i centrum ligger de gamla fina trävillorna i Queen Anne-, Chippendal- och italiensk stil och de flesta bebos än idag av helt vanliga familjer.

Typisk villa i Queen Anne-stil

Självklart besökte vi Palace Saloon från 1878, där man fortfarande serverar sina alldeles egna Pirate´s Punsch. Eftersom man hade livemusik var vi även där på kvällen, något vi sällan har gjort det senaste året.

Palace Saloon, från 1878

Här serveras starka och goda! Pirate´s Punsch

Vi gjorde ännu en nattsegling, då vi passerade Georgia. Vad som alltid är lika roligt är att se allt djurliv som finns i vattnet. Denna gång mötte vi bland annat stora stim av fisk, tätt ihopsamlade till en stor svart skugga. Senapsgula rockor kom i par och i ett stort stim. Maneter och delfiner förstås och många sorters fåglar. En liten orädd fågel stannade och pustade ut en stund hos oss. Naturkrafterna är starka och det fick vi smaka på i form av regn- och åskoväder som blixtrade och smällde över oss under några timmar. Målet för vår segling var Charleston, i South Carolina, där vi kunde ankra efter 30 timmar.

Räkträlare utanför Fernandina

Objuden gäst!

Senapsgula rockor i stim

Dagen efter började det blåsa, och med varningar om tornados, kändes det tryggt att flytta in i Charleston City Marina. Att ligga i marina i USA kostar 1-3 dollar per fot. Mer sällan bara 1 dollar, men i gengäld är det levande marinor med fullservice. Det finns alltid fräscha duschar att tillgå och en välutrustad tvättstuga. Här hade man dessutom en bil som varje timme körde in till centrum och som man kunde ringa för att bli hämtad. Suveränt! På ankarplatsen hade vi inte vågat lämna båten men nu kändes det bra att ta paus från blåsandet och kika på staden istället.

Perfekt marina-service!

Charleston grundades 1670, och uppkallades efter Karl II av England. Här bor ca 100 000 personer och hela innerstaden är som ett museum. Alla hus är antingen gamla, och i fint skick, eller nybyggda i gammal stil. Så sent som i början på 1990-talet fanns här en hel del slum så man har gjort ett fint arbete med staden på ganska kort tid. Vi hittade en liten buss som gick runt de centrala delarna. Av någon anledning var den dessutom gratis så vi åkte med ett varv och kikade på många fina byggnader i kolonialstil. Sen traskade vi själva genom små gränder, in och ut i små affärer, besökte en hantverksmarknad och hittade en trevlig irländsk pub.

Villor i kolonialstil

Även bussarna såg gamla ut

Charleston spelade en stor roll i det amerikanska inbördeskriget, då det var i Charlestons hamn de första skotten i inbördeskriget avlossades. Här ligger också Fort Sumter (gammal militärbas), som erövrades av sydstatstrupperna 1861 under befäl av generalen Beauregard. Detta utlöste kriget.

Om detta fick vi höra en del när vi, som så många andra, åkte med häst och vagn genom de historiska kvarteren i stan. Fem företag gör sådana turer och för att det inte skall bli kaos längs gatorna kör kusken fram till ett litet hus där en dam, likt bingo, får en boll slumpad ur en maskin som säger vilken tur ekipaget skall ta.

Att åka häst & vagn var populärt!

Vi fick rutt nummer 3, i villakvarteren! Den turen bjöd förstås på en massa information om olika byggnadssätt, renoveringar som gjorts och till exempel hur husens järngrindar och annat smältes ned för att bli kanonkulor under kriget!

Utanför Charleston finns flera stora plantager, bland annat kan man i besöka Tara, som användes vid inspelningen av filmen "Borta med vinden".

Typisk kolonialvilla, nu med dörr till terrassen

Viktorianska villor finns det också

En lustig detalj på alla dessa kolonialvillor är att den stora terrassen som bildas innanför kolonnerna användes som sovplats då det ofta blev för varmt inomhus. För att inte få "objudna" nattgäster har allt fler satt upp bastanta dörrar ut mot gatan.

Tornados är nog något vi kommer att få höra talas om fler gånger. Här på ostkusten är det "högsäsong" för sådana under maj-juni då det brukar vara ca 400 sådana per månad. Denna gång hade vi tur. I april 2011 har det varit över 800 tornados och den som vi blev varnade för utvecklades till en av de värsta på många år. Inte sedan 1974 har så många dött av en tornados framfart. Denna gång skövlade den över 300 liv. Tack och lov vek den norrut så vi i Carolina klarades oss helt undan.

Valborgsmässoafton var ännu en solig, vindstilla dag då vi gick norrut för motor via Intracoastal Waterway. Känns som vädret är väldigt ostadigt just nu. Några dagars blåsväder som följs av några vindstilla dagar och redan nu varnas för nytt oväder i mitten av kommande vecka. Vi vill norrut så vi passar på att gå när det är lugnt. Att vara ute i åskväder undviker vi så långt det är möjligt. Dagens naturupplevelse var nog när vi upptäckte att man kan hitta alligatorer på ICW.

Nej, det är inte en stock!

Så här långt har vi varit positivt överraskade av Amerika. Det sägs ju alltid att man inte har någon kultur i detta land. Det har man, men ok, den är inte lika gammal som vår och man har inte de anor som Europa har. Eller Asien för den delen. Men amerikaner är fantastiskt duktiga på att ta vara på det man har och presentera det på ett fint och proffsigt sätt. Lite grand får vi känslan av att östra USA är influerat av sina många europeiska invandrare, som tagit med sig mycket hemifrån, så vi får väl se vad resten av landet visar upp.

Heléne @ seaQwest

*Man kan förstå varför de kallas för guldmakrill!
(Eller Dorado, Mahi-Mahi, Dolphin fish osv. Kärt barn har många namn!)*